

Особливого значення депутатська недоторканність має для опозиції, саме тому проблематика даного питання є актуальною на сьогодні в Україні [5].

Нормативну основу дослідження депутатського імунітету та індемнітету складають Конституція та закони України, регламент і постанови Верховної Ради України, акти Кабінету Міністрів України, які стосуються статусу народного депутата або окремих його елементів, а також рішення Конституційного Суду України [3].

На сьогоднішній день в очах звичайних українців недоторканість народних обранців залишається червоним прапорцем, привілеєм, який викликати обурення, критику та роздратування. Вороже ставлення суспільства до своїх же обранців екстраполюється на усі атрибути діяльності нардепів, через те і будь-яка спроба проводити аналогії щодо статусу українських депутатів з європейським досвідом викликає негативну реакцію.

Отже, проведений порівняльно-правовий аналіз дає підстави зазначити, що інститут депутатської недоторканості є суспільно-правовим явищем, що покликаний гарантувати створення сприятливих умов депутатам для здійснення ними депутатських повноважень, а також для ефективної роботи парламенту, як незалежного представницького органу влади, законотворча діяльність якого спрямована на створення правової держави. Проте вважаємо, що сьогодні в Україні просто необхідно реформувати інститут депутатської недоторканості, а для цього необхідно змінювати сфери застосування депутатської недоторканості, категорично залишити імунітет щодо політичної діяльності та змінювати механізм притягнення депутатів до кримінальної відповідальності.

Список використаних джерел:

1. Погорілко В., Федоренко В. Джерела конституційного права України: поняття, види і система // Право України. – 2009. – № 3.
2. Поваляєва М. Інститути конституційного права України: поняття, ознаки та критерії розмежування // Право України. – 2007. – № 5.
3. Шаповал В. Суб'єкти конституційного права України: постановка проблем теоретичного визначення // Право України. – 2007. – № 8.
4. Копейчиков В. В. «Конституційне право України» – Київ: Юрінком, 2011.
5. Депутатські привілеї: зарубіжний досвід та пропозиції для України. Інформаційно-аналітичне дослідження. – К., 2007

Міжнародне співробітництво в боротьбі з тероризмом

Іов А.Ф., курсант факультету підготовки фахівців для спеціальних підрозділів НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Кобринський В.Ю.*

Сучасний міжнародний тероризм є одним з нових факторів впливу на світову політику, стан і розвиток міжнародної системи постбіполярного часу.

Особливого значення питання співвідношення впливу тероризму на світову політику набуває у зв'язку з тим, що міжнародний тероризм являє собою складне, постійно змінне, багатоглибке явище, яке має на меті зміну міжнародного порядку, вплив на події в політичній, економічній, військовій, соціальній та культурній галузях суспільного життя.

Терористичні акти дедалі частіше спрямовані на масові людські жертви, спричиняють руйнування матеріальних і підірив духовних цінностей, провокують війни, недовіру та ненависть між соціальними, національними і релігійними групами, що сприяє виникненню і поглибленню системних криз.

Досі не вирішеними залишаються питання, що мають на меті встановлення чіткої межі між актами тероризму, терором та боротьбою за незалежність і право на самовизначення, тероризмом і расизмом, фашизмом та фундаменталізмом, які несуть в собі небезпеку для людства.

Тероризм нового часу перетворюється на явище глобального характеру через здатність використовувати досягнення технічного прогресу як у частині озброєності виконавців, так і при виборі об'єктів здійснення терористичних акцій (ядерний, хімічний, екологічний, біологічний та інформаційний).

Міжнародний тероризм – це форма силового зіткнення цивілізацій в умовах глобалізованого світу. Передусім ідеться про протистояння іудейської та мусульманської цивілізацій як найбільш радикальних і агресивних. У цю боротьбу втягується і християнська цивілізація, особливо її католицька та протестантська гілки. Втім, православні народи також не залишилися осторонь, найпаче враховуючи розширення зони військових конфліктів на іракську територію. Не можна забувати і про інтереси таких цивілізацій, як буддійська чи архаїчно-природних культур, характерна для країн Африки і деяких ареалів Азії та Латинської Америки.

Сенс розвитку будь-якої цивілізації визначає її ставлення до людського життя. Найбільш утилітарний підхід до цього питання існує в мусульманській цивілізації, що розглядає жертву з боку носіїв мусульманських цінностей і, тим паче, представників інших цивілізацій, як нормальне, повсякчасне явище. Особливо активно таку лінію проводять радикальні мусульманські угруповання. Тому міжнародний тероризм став знаряддям саме в руках мусульманської цивілізації у її боротьбі за чільне місце у світовій спільноті та світовому господарстві. а також заради посилення своїх позицій.

Останнім часом тероризм із глобального феномена, схоже, перетворюється на негативну ознаку цивілізованого суспільства. Зменшується питома вага державного тероризму і, природно, зростає роль міжнародних груп, що зводять рахунки з політичними режимами.

З посиланням на Звіт про тенденцію глобального тероризму, що регулярно готується Держдепартаментом США вже протягом 20 років, можна констатувати, що тероризм як соціальне явище прогресує. Також відзначається, що центр активності міжнародного тероризму повільно рухається через Близький Схід та Південну Азію, у напрямі Кавказу. З огляду на геополітичне положення України, через територію якої проходять основні транспортні коридори з цих зон до Східної Європи, варто розглядати зазначене як особливо значущий теророгенний фактор.

На жаль, доводиться констатувати той факт, що хвиля тероризму в буквальному значенні накрила спочатку Росію, потім Америку, наявні негативні перспективи, що в найближчому майбутньому вона охопить увесь світ. Події, що відбуваються у світі, змушують задуматися, а чи готова Україна вистояти в процесі «розбірок» міжнародного тероризму на її території.

На мій погляд, основною причиною таких сумних наслідків є недосконалість загальної стратегії боротьби з тероризмом, насамперед у плані попередження (прогнозування) активізації терористичної діяльності. Стратегія боротьби з тероризмом визначається державною політикою і концепцією національної безпеки. Недосконалість загальної стратегії боротьби з тероризмом, насамперед на рівні формування теророгенності соціальних систем, попередження (прогнозування) активізації терористичної діяльності, найчастіше призводить до трагедії.

Юридична наука та інші галузі наукового знання ще не виробили єдину концепцію у боротьбі з тероризмом, міжнародне співробітництво у цьому напрямку ще малоефективне та незкоординоване. Не дивлячись на велику кількість міжнародно-правових актів, спрямованих на боротьбу з тероризмом, на міжнародному рівні доцільно було б прийняти універсальний документ, який би скоординував діяльність міжнародної спільноти у цьому напрямку, визначив поняття міжнародного тероризму, його юридичну природу і відповідальність за вчинення.

На сьогоднішній день світове співтовариство випрацювало багато методів боротьби з тероризмом (прийняття різноманітних законодавчих рішень щодо боротьби з терористами, нанесення превентивних ударів по базам їх підготовки, введення спеціальних підрозділів по боротьбі з ними), але цього недостатньо. У зв'язку з розширенням терористичної діяльності а також винайденням нових способів знищення людей (хімічна, біологічна, радіаційна загроза), а також ускладнення різноманітних комунікацій, терористам стає легше, підтримувати атмосферу страху й залякування, а теракти приводять до все більш руйнівних наслідків.

На сьогодні в Україні, як і в більшості країн пострадянського простору, складаються досить сприятливі умови для тероризму. Це й високий рівень криміналу, і велика кількість «незадоволених» станом реформування економіки, велика різниця між бідними й багатими, велика кількість соціальних конфліктів.

В умовах зростання кількості терористичних актів у світі та організованої злочинності в Україні найбільшу небезпеку становить злиття цих двох негативних процесів, тому особливої актуальності набуває боротьба з організованим тероризмом, найбільш типовими формами якого є створення терористичної групи чи терористичної організації.

На нашу думку, з метою успішної боротьби з тероризмом необхідне чітке і несуперечливе антитерористичне законодавство.

Досвід останніх років показав, що проблему тероризму неможливо вирішити чисто силовими методами. З огляду на (релігійно-ідеологічні, політичні, етнічні, економічні) особливості цього явища, людство повинне використовувати весь свій досвід, всю багатвікову мудрість у боротьбі із цією загрозою.

Отже, події, що відбуваються останнім часом у сучасному світі, свідчать про надзвичайно загрозові, швидко прогресуючі тенденції вчинення терористичних актів. Політичні, релігійні, етнічні та кримінальні угруповання майже щоденно здійснюють акти терору, про що постійно повідомляють засоби масової інформації. Науково-технічний прогрес надав злочинцям великий вибір засобів, зняряд і можливостей вчинення терористичних актів. Разом з тим різнопланова боротьба з цим явищем має ще багато недоліків, прорахунків інформаційного, фінансово-економічного, організаційного та правового забезпечення.

Обґрунтування та факти, що наведені у роботі, дають зрозуміти наскільки важлива проблема не лише для однієї країни, а й для всієї світової спільноти. Особливу суспільну небезпеку становлять спроби терористів отримати доступ до ядерної, хімічної та бактеріологічної зброї, інших засобів масового ураження. Тому постала потреба у розробленні механізму боротьби з тероризмом, який забезпечить надійний захист національної безпеки України.

Конституційно-правова відповідальність: поняття, види, підстави

Розовик І.В., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів слідства та кримінальної міліції НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Барчук Г.І.*

Суттєвим фактором розвитку сучасного суспільства в Україні, засобом формування соціальної, правової державності є забезпечення правильного застосування норм Конституції України і законів, утвердження законності у всіх сферах життєдіяльності суспільства, гарантування прав і свобод людини і громадянина.